

דקון הים

זאב בר אילן

הרומן הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או מתים הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות ©

נועם שחל קם, כהרגלו מזה שנים, בדיוק בשעה שש בבוקר. התקלח, אחר כך הכין את הקפה שלו, עיין קצרות בעיתון הבוקר שהגיע לביתו, ובשעה שש וחצי הוא ירד למכוניתו, סקודה החדשה, שהוא לא מזמן קנה אותו. התניע ויצא לדרכו אל מקום עבודתו בתעשייה האווירית בבאר שבע. הוא עבד במקום זה כבר ארבע שנים בתור מכונאי ראשי. את השכלתו המקצועית רכש במכללה הטכנולוגית בבאר שבע, ולא זמן רב לאחר סיום לימודיו הוא כבר התחיל לעבוד במקצוע שהוא רכש שם. התקדם יפה בעבודה ומנהליו וכן גם הסגל העובדים שהוא עבד אתם היו מאוד מרוצים ממנו. הוא היה בחור שקט, נבון, אך נחבא לכלים, מנומס וחברותי. הוא היה כבר בן 26, עדיין רווק. היה גבה קומה, בעל שער שטני, היו לו עיניים חומות, גבות עיניים עבות ומבנה גוף שרירי. בקיצור הוא היה גבר צעיר יפה תואר. הוא שמר על כושר גופני, לכן הלך כל ערב למכון כושר להתעמל. משכורתו, שהוא הרוויח במקום העבודה הייתה לא רעה, אולם תמיד היה חסר לו כסף. עכשיו הוא גם התחיל לחסוך לדירה 1000 שקל כל חודש. זה לא הרבה, אך יותר מזה לא היה יכול להרשות לעצמו.

נועם גר בשכירות ואת הכביסה שלו אימו, שריטה, עדיין עשתה בשבילו. גם שהיה צריך משהו להטליא, או לתפור את בגדיו, אימו עשתה זאת בשמחה. נועם לא היה בן יחיד. הייתה לו אחות נשואה בטבריה ואחות צעירה ממנו בשש שנים, עדיין גרה אצל הוריו. חברת ידידיו, שמדי פעם באו לבקר אותו, חלקם היו מהעבודה, וחלקם סטודנטים וסטודנטיות מהמכללה שלמד אתם. את ארוחות הבוקר וצהריים אכל בחדר האוכל של התעשייה האווירית, ואת יתר ארוחותיו הוא הכין בעצמו. לפעמים אכל אצל משפחתו, ובהזדמנויות גם במסעדות. למעשה הוא חי חיי רווקות מושלמים.

"נו אז מתי כבר נראה אותך יוצא עם בנות? אינך חושב שכבר הגיע הזמן? למה אתה מחכה? מתי כבר תתחיל לעשות חיים?" שאלו אותו חבריו לעתים קרובות. "אולי תפנה לשדכן", הציע לו אחד מידידיו בשם שמואל. "אני מחכה להזדמנות לפגוש אישה שאתאהב בה ממבט ראשון. בצרפתית אומרים על זה COUP DE FOUDE" הוא השמיע את דעתו בנידון. "נשים כאלו מחכות בתור כדי לפגוש אותך", לעג לו שמואל. "אולי תפנה לרבי לובביץ", הוא יודע מתי בדיוק יגיע המשיח...דחילק, תתחיל לצאת עם מישהי. תלך אתה לסרטים, לריקודים, וגם תביא אותה למיטה לפעמים. אף אחד לא מחייב אותך להתחתן איתה. ויבוא יום שתפגוש את אהבת חייך", שמואל הטיף לו מוסר. אולם קשה היה להזיז אותו מדרך התנהגותו בענייני נשים. "אני צריך רומנטיקה כדי להתאהב", נועם הודה בפני מיכה חברו הטוב ביותר שגם הוא היה רווק. "בחיך, איפה תמצא רומנטיקה בבאר שבע? בין שכונה "ג" לשכונה "ד...?" תבין אתה צריך לצאת מהמעגל הזה של הליכה עבודה, חזרה הביתה, ושוב לעבודה. החיים הולכים ואתה לא נהנה". מאחורי גבו הקולגות בעבודה כבר התחילו להתלחש "אולי הוא אימפוטנט ועקר?", או חס וחלילה הוא הומו, מי ידוע?" יום אחד מיכה בא אליו ברעיון חדש. "מה דעתך לצאת לטיול מאורגן, אפילו מעבר לים. טיול כזה עלול להביא לך הרבה הזדמנויות. תפגוש אנשים חדשים, בחורות חדשות ויפות ומי יודע אולי תמצא את מלכת היופי שלך. אם כן לאן בכלל היית רוצה לנסוע?" "הייתי מת לנסוע לברזיל לקרנבל", נועם ענה. "טוב, יש אצלנו בעבודה מדי פעם פרסומים חדשים עם הרבה הנחות לעובדי התעשייה האווירית. חושבני שאפשר לשלם גם בתשלומים. אז תפוס הזדמנות. מה אתה אומר?"

עיני נועם אורו. "בחיך אתה צודק", הוא הניח את ידיו על סנטרו והשיב תוך הנהון ראשו. "אך איך אני אעשה את זה? טרם גמרתי לשלם את המכונית, פתחתי גם חיסכון לדירה, הקיום עולה המון כסף. יש לי משכורת טובה, אך יש גבול לכל תעלול. אתה יודע משכורת זה משכורת. אי אפשר לקפוץ מעל הפופיק. אני מתאר שאתה לא מתכוון לטיול של תרמילאים ושאישן תחת כיפת השמיים היכן שהלילה יתפוס אותי?" "חס, ושלו, זה לא בשבילך" ענה ידידו "אתה יודע מה? אברר את זה, ואם התנאים יהיו אטרקטיביים אולי גם אני אצטרף אליך, אם אתה מסכים?"

נועם נשאר עם פה פעור, אחר כך שאל את מיכה "אתה מתכוון ברצינות?" "כן, וכי למה לא? אני תקווה שנוכל להסתדר יפה ולא נריב על בנות, ואני מבטיח לך שאם במקרה ושנינו נתקל באותה נקבה, לך מגיעה זכות קדימה..." נועם חיבק את חברו בהתרגשות "אתה גדול! חבר אמיתי. נראה מה אפשר לעשות בנידון, אולי נפרוץ איזה בנק, או משהו כזה?" "אם אתה מקווה לפגוש את נערת חלומותיך בין כתלי בית הסוהר,

ולא על חופי קופהקבנה בריו, אז זה רעיון לא רע. "לא, בוודאי שלא, אך תן לי לחשוב בנושא. ובינתיים תברר אם כל העניין הזה הוא מעשי."

הרעיון לנסוע לחוץ לארץ, אולי לברזיל, 'תקע לו מסמר' בראש. נועם לא ישן הרבה באותו הלילה. היה לו אוסף של תקליטורים עם נעימות ושירים ברזילאיים, עצובים ושמיים. הוא הניח אחד מהם על מערכת הסטריאו שלו והאזין להם באוזניות. הוא היה שרוף על שירים ברזילאיים, ואף שהוא לא הבין מילה בשפה זו הוא התמוגג מנחת לשמע הצלילים בלבד. בעיני רוחו הוא ראה את הנוף הטרופי של החופים המשתרעים לפניו. את עצי הקוקוס האקזוטיים, ענפיהם הנוצצים והמתכופפים בחן ונותנים מחסה מקרני השמש היוקדות, את החול הלבן כשגלי הים הכחולים מלחחים את רגליו, את ענני הכבש ששטים לאיטם ברקיע, את הנערות הנפלאות, חטובות הגוף שצבע עורן חום קראול, עוברות לידו בקריצת עין, את סירות המפרש המלבינות באופק. הוא ראה רק סרט אחד על ברזיל בשם "אורפאו נגרו". סרט מוזר וקשה, אך הוא לא בדיוק זכר אותו בגלל שהיה ילד בעת שראה אותו. מכל מקום הוא זכר את השירים. הם היו נפלאים. 'ארץ ענקית היא ברזיל' הוא חשב 'יכולה להכיל בתוכה מאה פעמים את ישראל. והריקודים שלהם... זה משהו מטמטם. הם כאילו משוגעים על כל הראש שמדובר על הריקודים. יש להם בתי ספר מיוחדים בהם נערים ונערות לומדים כדי להתכונן לקרנבל השנתי שלהם. אפילו העניים המרודים שלהם חוסכים כל השנה כדי לקנות תחפושות בהן יופיעו לקרנבל. פעם הוא צפה בסרט בטלוויזיה על הקרנבל בריו. הוא לא ידע איפה לשים את עיניו. על תלבושות הססגוניות של הרקדנים, על תפאורות, על המסכות, על הבמות הנעות המקושטות בשלל דמויות מעולם האגדה שלהם---או על גופיהן החשופות למחצה, או מעורטלות לגמרי של הרקדניות המנענות את עוזיהם לקצב המסחרר של הסמבה, תוך חיוך משובב. מישהו אמר שפורנוגרפיה זה עניין של גיאוגרפיה. הוא כנראה צדק. פה אצלנו בארץ כל הרבנים ובחורי הישיבה היו בורחים להם ממראות כאלו, כל עוד נפשם במ...'

מחשבות ומראות כאלו ואחרות חלפו כנגד עיניו, עד שהוא סוף, סוף נרדם עם האוזניות על הראש.

פרק שני

איילה שזיפי הייתה בחורה נאה ויפה, יש אומרים יפיפיה. היא הייתה בעלת גוף תמיר וחטוב, שערותיה הבלונדיניות הזהובות השתפלו לה גלים, גלים עד החזה. היו לה עיניים ירוקות, ריסים ארוכים, חזה מפותח ומבט חולמני. הייתה לה השכלה תיכונית וגם בחינת בגרות. היא בדרך כלל הרכיבה משקפיי שמש, התלבשה בבגדים אופנתיים וכשהיא עברה ברחוב היא משכה את מבטיהם מלאי ההערצה של הגברים. לא מזמן גמרה את תקופת שירותה בצבא של שנה וחצי בחיל ההנדסה. אך לא בצבא ולא בעיר מגוריה, ערד, היא לא מצא פרטנר/גבר ראוי בשבילה. 'כל הנפוחים האלה, על מה מדברים כל היום? על הכדורגל, או כדורסל, על הנשים ששכבו אתן, על הפוליטיקה. גבר שיש לו משהו בראש, מחוץ לנושאים אלה, קשה למצוא.' היא טענה. היא רצתה בגבר נעים הליכות, אדיב, מנומס, משכיל, שיכול לשוחח אתה על העניינים שברוח, על ספרים, על מוסיקה, על סרטים והצגות טובות. בקיצור מישהו אינטליגנטי, תרבותי ורציני, ולא כמו הריקניים האלה. 'נו טוב', היא הרהרה 'אולי יזדמן לי לנסוע פעם לחוץ לארץ, שם לבטח אמצא את גבר חלומתי.'

איילה גרה עדיין עם הוריה בערד. הרבה ממכריה וידידיה רמזו לה בעדינות שהיא כבר הגיעה לפרקה והגיע הזמן שתתחיל לחפש שותף לחיים שלה. "בבקשה", היא אמרה בתוכחה "אל נא תאיצו בי. אני רק בת 23 ושום דבר לא בוער לי. בבוא העת אמצא לי גבר כלבבי." בינתיים היא מצאה לה עבודה בחנות אופטיקה מקומית, עם הכנסה צנועה, אך קבועה. מכאן שהיא יכלה לבחור בין משקפי שמש הרבים ובמחיר עלות לבעל העסק. היא הרכיבה אותם, בין שהיה יום של שמש זוהרת, או אור קלוש. כנראה שהייתה סבורה שהם מוסיפים לחן שלה.

ממשכורתה הצנועה היא הצליחה להפריש סכום של 500 ₪ מדי חודש לשם חסכון לנסיעה לחו"ל. לאן? היא עדיין לא ידעה. היא רצתה לנסוע עם קבוצה מאורגנת. שם יש הזדמנויות להכיר אנשים. בינתיים, עד שהחיסכון שלה יגדל לסכום ראוי לשמו, שיספיק לכסות את כל ההוצאות, היא העבירה את זמנה בקריאת ספרים, בצפייה בסרטים בטלוויזיה, בשיחות רבות עם הוריה וחברותיה, וחיכתה בקוצר רוח שסוכן הנסיעות שלה בערד יודיע לה על מבצע מעניין כלשהו. לא עברו אלא חודשיים והסוכן צלצל אליה שתבוא לשמוע משהו שיכול לעניין אותה. איילה הופיעה אצלו למחרת היום. הסוכן שאל אותה לאן בסופו של הדבר היא רוצה לנסוע. היא משכה בכתפיה ואמרה בחיוך "אילו היה לי מספיק כסף הייתי עושה טיול מסביב לכדור הארץ." "נו טוב", ענה הסוכן, "בואי נהיה קצת יותר מעשיים. אשאל אותך איזה סכום את יכולה להקדיש למטרה זאת?" "בינתיים יש לי איזה 5,000 שקל חסכון. אך אני מניחה שאפשר לשלם בתשלומים?" "תשמעי, אני יכול להציע לך מספר הצעות. אני מתאר שאת רוצה להכיר שם אנשים, חברים חדשים." היא זזה באי נוחות בכיסאה "בין היתר", היא ענתה. "תשמעי", אמר הסוכן "היום נסיעה לתאילנד היא מאוד פופולארית. הרבה צעירים מכל העולם, וגם מישראל נוסעים לשם. יש שם הכול מה שאת רוצה. חופים

נהדרים, נופים משגעים, מקומות אקזוטיים, מלונות פאר, מלונות פשוטים, מחנות נוער, טיולים יפים לכל הסביבה, רכיבה על סוסים, על גמלים, על פילים ואפילו על דרקון בעל שבע ראשים... וכולי, וכולי. התאילנדים הם אנשים נפלאים ומסבירי פנים לתיירים. כל זה במחירים מאוד אטרקטיביים ביחס לארצות אחרות. "נו טוב", אמרה "אך עדיין איני יודעת כמה התענוג הזה יעלה לי." "לכמה זמן את רוצה לנסוע?" נגיד לשבועיים, שלושה. תלוי במחיר. "הכי זול שאני יכול להציע לך זה אתר נופש בקרבת העיר פוקט (PHUKET) במלון בעל 4 כוכבים בשם 'סיונארה' עם 300 חדרים. יש שם בריכת שחייה, פעילויות ספורטיביות רבות ונוף משגע. המחיר לשלושה לילות (ארבעה ימים) הוא כ-100 דולר לאדם בחדר זוגי. זה כולל העברות מבנגקוק ובחזרה וטיול לאי האלמוגים."

"אז מה זה שלושה ימים?", שאלה איילה "אני אמרתי שבועיים." "חכי רגע, עכשיו כול יום נוסף של שעות במקום יעלה לך בתוספת רק של 26 דולרים. הבה נעשה חשבון: 14 יום פחות 3, זה 11X 26 זה 286 +100= 386\$. "ומה עם ארוחות?" "המחיר כולל רק ארוחת בוקר. אפשר כמובן להזמין ארוחות נוספות, אך זה לא כדאי. יש שם מסעדות טובות וזולות בסביבה." "אני כבר רואה שאחטוף שם קלקול קיבה רציני." "לא, אין חשש לזה, אך כמובן תמיד צריך להיזהר" אמר הסוכן. "וכמה תעלה לי הטיסה לשם הלון וחזרה?" "משהו בסביבת 650-700\$. אז אם נסכם זה ביחד, זה יוצא \$1,086. בואי נעשה חשבון 4,724= 1,086X4.35. את אומרת שיש לך 5,000 שקל חסכונות, אז זה בערך יכסה את הוצאות הנסיעה ואת המלון. מעבר לכך כנראה שיהיה לך שם עוד הוצאות נוספות, כמו לאכול במסעדות, טיולים מקומיים, כניסה להופעות שונות וקצת מתנות לחברים ולקרובים. טוב שיהיה לך עוד לפחות 500-600 \$ בכיס, ויהי לך שבועיים של כיף לא נורמאלי. כמובן שאת צריכה לדאוג לעוד שותפת לחדר שגם היא תשלם את הסכום הזה, כי המחיר שדיברנו עליו מותנה בזה. כן, כמעט שכחתי, "אמר הסוכן "לפני הנסיעה רצוי שתתחסנו נגד כל מיני מחלות שעלולים להידבק בהן שם, בקופת חולים יגידו לכן על כך, ורצוי שתעשו גם ביטוח נסיעות."

"מתי בכלל כדאי לנסוע לשם?" שאלה איילה. "ראי זאת ארץ טרופית והעונה הכי מתאימה לתיירות היא מסוף נובמבר עד פברואר. אני מציע לך לנסוע בחודש דצמבר, אז פה כבר קר, ושם כיף של מזג אוויר, אפשר לשחות בים, לטייל וכל מה שאת רוצה לעשות." "טוב, אני מאוד, מאוד מודה לך אדוני." אמרה איילה "נתת לי אינפורמציה מקפת על הכול. אני צריכה טוב, טוב לשקול ולחשוב על העניינים. זאת בכל זאת חתיכת הוצאה רצינית." "היה לי הכבוד לשרת אותך גברתי," ענה הסוכן בהרכנת ראשו. "יש לך כבר שותפת לחדר, או את רוצה שאנו נחפש אחת עבורך?, כמובן בהסכמתך המלאה." "זאת עוד נראה," ענתה איילה ועזבה את המשד. אחר כך היא חזרה ואמרה לסוכן "כן אדוני, שכחתי משהו. אוכל לקבל הנחה אם אוותר על רכיבה על גב הדרקון...?" "אם את מוכנה להסתפק בתנין במקומו, אז כן," הוא ענה בצחוק. "אך גם אני שכחתי להגיד לך משהו חשוב, תדאגי שהדרכון שלך יהיה בסדר ובר תוקף." "תודה," אמרה איילה

כשבועיים אחרי שנעם ומיכה דיברו ביניהם על נסיעה לחו"ל, הם נפגשו בחדר האוכל של התעשייה האווירית ומיכה בישר לנועם שיש לו כבר הנתונים והפרטים בקשר לנסיעה. "טוב", אמר נועם "קפוף אלי בערב ונדבר." בערב מיכה תיאר באוזני נועם באריכות את האפשרויות השונות שלפניהם והוא גם הביא אתו מספר רב של קטלוגים וחוברות צבעוניות של סוכנות הנסיעות שהכילו טיולים לכל העולם. "הבט, הנסיעה לברזיל נראית לי עסק יקר מדי עבורנו, ואל תשאל כמה זה עולה, כי בטוח כי לא אני ולא אתה לא נוכל לעמוד בזה. אבל יש פה איזו הצעה מפתה של נסיעה לתאילנד. גם שם ישנם נופים וחופים ים נהדרים כמו בברזיל. מלונות טובים ומחירים אטרקטיביים." הוא תיאר באוזני נועם בערך את אותן ההצעות מה שהסוכן הנסיעות בערד סיפר לאיילה. "אמרו לי כי הזמן האידיאלי הכי טוב לנסיעה לשם הוא חודש דצמבר. כעת הסוכן הציע מקום יפה בשם "פוקט" על שפת הים, כ-700 ק"מ מהבירה בנגקוק. במלון בשם 'סיונארה' של 300 חדרים, כולל כל השירותים. אינני רוצה להיכנס לכל הפרטים, אך בסיכום הסיפור הזה של שבועיים בתאילנד, כולל הטיסה כמובן, יעלה לכל אחד מאתנו כ-1,400\$. ואפשר לשלם את זה ב-10 בתשלומים. רצוי גם שיהיה לנו עוד כ-300-400 דולר כסף בצד. לא נורא. מה אתה אומר?"

נועם האזין לדבריו של חברו בקשב רב וניכר היה על פי הבעת פניו שהוא די מאוכזב מהעובדה שהנסיעה לברזיל נמנעת מהם. אך בסוף אמר "טוב, אז נראה שתאילנד יהיה תחליף מתקבל על הדעת לברזיל." "גם אני חושב ככה," השיב מיכה "על פי מה שכתוב פה בעלוני הנסיעות מבקרים שם שישה מיליון תיירים מדי שנה, אז השנה יגיעו לשם שישה מיליון ושנים... "אוקי," השיב נועם בחיוך "עשינו עסק." "טוב, אם כן נלך שנינו מחר לסוכנות הנסיעות ונסדיר את העניינים." "בסדר" אמר נועם "אחר כך צריך יהיה לתאם עם ההנהלה את מועד החופשה שלנו." "אינני חושב שיהיו בעיות. יוכלו להסדר בלעדנו במשך שבועיים. רק דבר אחד נוסף שכחתי להזכיר לך. אנחנו נגור בחדר אחד משותף לשנינו, אך אל דאגה, במקרה שתצד שם איזו נקבה ותרצה להביא אותה לחדר, אמצא לי מקום חילופים ללון בו." "מה אגיד לך?", ענה נועם "אין חבר יותר טוב ממך, אך ההסדר הזה יהיה הדדי בינינו." "כמובן, כמובן," השיב מיכה "דרך אגב," הוא שאל

את נועם "הדרכון שלך בסדר?" "כן, חידשתי אותו רק לפני חצי שנה "טוב, אז תביא אותו אתך מחר, להתראות. " אמר ועזב את הבית.

למחרת נועם ומיכה נכנסו למשרד של סוכן הנסיעות בבאר שבע וסידרו את פרטי הנסיעה. הסוכן בדק את דרכוניהם. מועד הטיסה שלהם נקבע לתאריך ליום חמישי, ב-16/12/05, וחזרה לארץ ביום רביעי, ב-29/12/05. "הם ביררו עם סוכן הנסיעות עוד כמה פרטים בקשר הנסיעה, סידרו את התשלומים באמצעות כרטיסי האשראי, קיבלו את כרטיסי הטיסה שלהם בחברת 'אל-על', וכן את טופס הזמנה למלון. "רק עוד שני דברים חשובים רציתי לומר לכם", אמר הסוכן "מומלץ מאוד, שלפני הנסיעה תקבלו חיסונים, ופרטים תוכלו לקבל בקופת החולים שלכם. ובנוסף רצוי שתעשו ביטוח נסיעות. השניים לחצו ידיים עם הסוכן. "טוב", אמר הסוכן "כעת שהכול סודר אני מציע לכם להתלבש על האנגלית שלכם, אני מניח שתצטרכו אותה במשך שהותכם בתאילנד. "נעשה זאת", אמרו השניים וחזרו מרוצים הביתה.

איילה שזיפי גם נכנסה לסוכן הנסיעות שלה בערד והתענינה מה קורה בקשר לנסיעה שלה. הסוכן שאל אותה האם כבר מצאה שותפת לחדר. כשהיא ענתה בשלילה הסוכן אמר שיש איזו בחורה צעירה מבאר שבע שגם כן מעוניינת לנסוע לתאילנד ואין לה לפי שעה שותפת לחדר. "קוראים לה מרים אפשטיין. היא ספרית במקצועה, אולי את מכירה אותה?" "כן", אמרה איילה "אפילו הסתפרתי אצלה לפני שנה." "אז היא יכולה לבוא בחשבון בתור שותפתך לחדר?" "בת כמה היא עכשיו?" "היא יכולה להיות משהו כבת 25. אני מציע שתפגשו ותשוחחו ביניכן, ואם הכול בסדר אז תבואו לכאן ביחד כדי לסכם את כול העניין ולהסדיר את התשלומים. הנה מספר הטלפון והכתובת שלה." איילה קיבלה את הפרטים של השותפה, אחר כך שאלה מתי מועד הנסיעה "תראי, יש לנו טיסה ב-16 לדצמבר וחזרה ב-29. יש לך עוד חודשיים להכין את הכול." "טוב, תודה רבה לך. אתקשר הערב למרים ואקבע אתה פגישה. חושבתני שלא יהיו בעיות." באותו הערב איילה כבר שוחחה בטלפון עם מרים. היא שמעה מפיה שהיא שמחה להיות השותפה שלה לחופש בתאילנד. איילה הזמינה אותה אליה לערד ושאלה אותה אם כל הפרטים של הנסיעה כבר ידועים לה. "עדיין לא הכול, אבל נסכם אותם לכשאבוא אליך." הפגישה ביניהן נקבעה ביום חמישי אחר הצהריים.

נועם עיין בחוברות הפרסום הצבעוניות שמכינה השאיר אצלו. על תאילנד היה כתוב בין היתר: "ארץ קסומה שמהווה אחד ממוקדי המשיכה העיקריים בדרום מזרח אסיה. תאילנד היא פסיפס מדהים של מקדשים עטורי פגודות מוזהבות, נזירים בודהיסטים בגלימות כתומות, יערות גשם, נהרות רחבים, קניות במחירים משתלמים, וחופי זהב הנושקים למים צלולים ותכולים של ים אנדמן. מדי שנה מבקרים בתאילנד מעל 6 מיליון תיירים, והיא נחשבת לאחת המדינות המתויירות בעולם, זאת בשל הגיוון הרב שבה, עם מחירים שווים לכל נפש, ואטרקציות המתאימות לכל גיל. תשתית התיירות בה מפותחת מאוד, וכל אחד יכול למצוא את אשר חפצה נפשו: מפרקי שעשועים לצעירים, חופי ים תוססים ומלאי פעילות, טיולים הרפתקניים יותר, או פחות, שבטים ואומנויות, ועד נופש שקט, ומלונות ספא מהטובים בעולם." וכולו, וכולו.

היו שם בחוברות עוד שפע של פרסומים צבעוניים, מעוררי רצון לבקר במקומות האלה, אך אדם צריך להיות עשיר עם כיסים תפוחים לשלם בעד התענוגות האלה. 'טוב רציתי לנסוע לברזיל', הוא הרהר, אך נדחה את החלום הזה לפעם הבאה. גם תאילנד נראית מקום יפה ומושך. הוא הניח את החוברת בצד ושם תקליט של מוצרט על המערכת להתענג על הצלילים העילאיים של המחבר האהוב הזה עליו.

מרים אפשטיין באה לדירתה של איילה ביום חמישי אחר הצהריים, כפי שהיה מוסכם ביניהן, ובידה זר פרחים יפים. "הנה זה לאות הידידות בינינו", ומסרה לה את הפרחים. שתי הבנות התנשקו. "אני שמחה לארח אותך אצלנו, בואי ותתכבדי, הכנתי עוגה טובה וקפה בשבילך." "תודה", מרים אמרה והתיישבה מול איילה על הכורסה וצלבה את רגליה החטובות. היא הייתה בחורה יפה, חייכנית, בעלת שערות בלונדיניות חלקות וארוכות, והייתה לבושה בטעם בשמלה קצרה וספורטיבית. כל גבר היה אומר עליה שהיא חתיכה. "אני מניחה שאת עדיין רווקה", אמרה איילה "למה את שואלת?" "כי אם היית נשואה, יש להניח שהיית נוסעת עם בעלך." "כן, אני רווקה, ואת?" שאלה מרים "אני", ענתה איילה "ממש באותו מצב כמוך, הולכת לראות קצת מהעולם ואולי יתמצל לי המזל ואפגוש מישהו שלא הצלחתי לפגוש אותו עד כה כאן." "בעניין זה", השיבה מרים "אנו דומות כמו תאומות סיאמיות, רק שלא נתאהב שתינו באותו הגבר באותו הזמן. אבל אם זה יקרה, אני אתן לך את זכות הקדימה, כיוון שאת היוזמת בעניין." "אני מודה לך ומקווה שכל אחת מאתנו תמצא את מבוקשה ללא מריבות. בכלל היית כבר בחוץ לארץ?" "הייתי עם הוריי בהונגריה ובצ'כיה

לפני כחמש שנים, "השיבה מרים". טוב תאילנד אזור שונה לחלוטין מאירופה. היא כמו שם המחזה הידוע 'ארץ טרופית יפה'. כותבים עליה ניסים ונפלאות, אך לזכותי מה מחכה לנו שם. בינתיים זה בשבילי בחזקת נעלם. את יודעת בחיים זה כל עניין של מזל." "מה שמתואר בחוברות הפרסומת זה צריך להיות מאוד מעניין, אמרה מרים "אנו הישראלים מתגעגעים לנופים בתולים, ולחופים עם חול לבן, לים נקי וצלול שאפשר לראות איך הדגים שורצים בו. מכאן נהירת ההמונים לחופי סיני, אפילו שזה מסוכן." שתי הבנות עוד שוחחו ביניהן, כל האחת על העיסוקים שלה ואיך הן מבלות את שעות הפנאי שלהן, וכמובן על הבחורים שהיו רוצות לפגוש אותם במשך הטיול.

"אז מה אנו נלך לרכב שם על גב הדרקון בעל שבעה ראשים?" שאלה איילה. "אני לא מבינה. לאיזה דרקון את מתכוונת?" "טוב, סוכן הנסיעות שלי סיפר שיש בתאילנד כל מיני טיולים ואטרקציות. אפשר לרכב על סוסים, על גמלים, על פילים... וגם על דרקונים." מרים צחקה "תראי, הוא בטח התכוון למשחקים. את יודעת שבארצות אסיה אנשים, בחגים שלהם אוהבים להתחפש לכל מיני חיות שונות ומשונות. נחשים, לטאות ענק, מכשפות מפחידות וגם לדרקונים. זה מאוד יפה, ססגוני וצבעוני שלא רואים דברים כאלה אצלנו." "אני בכל אופן אמרתי לסוכן שאוותר על הרכיבה על הדרקון אם ייתן הנחה במחיר." סיפרה איילה "אז מה הוא ענה? שהרכיבה על גב תנין יעלה לי פחות..." "שתי הבנות צחקו בכל ליבן. אחר כך איילה הסתכלה על שעונה "בואי נלך להסדיר את העניינים אצל הסוכנות הנסיעות לפני שהם יסגרו את המשרד."

פרק שלישי

ב-16 לדצמבר שנת 2005, בשעות הבוקר המוקדמות התאספו באולם ההמתנה של שדה התעופה נתב"ג החדש כל הנוסעים שחיכו לטיסה מספר 752 של 'אל-על' המיועדת לבנגקוק. רובם היו חבר'ה צעירים שחיכו בחוסר סבלנות לעלייתם למטוס. כולם כבר עברו את הבדיקות הביטחוניות ומי שהיה לו קצת עודף כסף גם קנה "מציאות" בדיוטי פרי. אולם עצם השהות בשדה התעופה החדש והמודרני השרתה עליהם אווירה של חוץ לארץ. לאחר המתנה של כחצי שעה שערי העלייה למטוס נפתחו והנוסעים עברו לפרוזדור שהוביל אותם עד פתח המטוס. מושבי מטוס הבואינג הענק לאט, לאט התמלאו, עד שכול 450 הנוסעים מצאו את מקומותיהם. נועם ומיכה התיישבו במושבים שלהם והכינו את ישיבתיהם לטיסה ארוכה שאמורה הייתה להימשך כ-10 שעות, ואולי אף יותר עד לבנגקוק. שתי שורות לפנייהם ישבו הבנות מרים ואיילה, אך כמובן באותו הזמן טרם נוצר כל קשר ביניהם. כעבור זמן הם שמעו את נהימת המנועים החזקים של המטוס הענק מתחילים לעבוד. אחר כך נשמע קולו הערב והבוטח של קברניט המטוס שבירך את הנוסעים לדרך צלחה ואיחל להם טיסה נעימה. בהמשך הוא הסביר לנוסעים את אמצעי הבטיחות השונים שבמטוס ואת דרכי המילוט וההצלה במקרה הצורך. לאחר מספר דקות המטוס יצא למסלול ההמראה והפעיל את מנועיו במלוא העוצמה. אחרי ריצה מהירה על מסלול המראה הוא החל להתרומם ועלה אל-על לתוך העננים. במשך הטיסה הנוסעים ישנו, ראו סרטים, קראו עיתונים, ספרים, שמעו מוסיקה באוזניות, שוחחו ביניהם על החוויות שצפויות להם בתאילנד. אחדים נרדמו כדי להחזיר את שעות השינה שהחסירו במשך הלילה. מכל מקום, היות שהמטוס טס כלפי מזרח, השמש הקדימה אותם בזריחתו. לבטח יהיה לרובם בלבול חושים בגלל הפרשי השעות בין תל אביב לבנגקוק. עד מהרה גם הוגשה להם ארוחת בוקר טעימה, והחבר'ה אכלו בתאבון.

לאחר שעות רבות של טיסה, כשהמטוס סוף, סוף נחת בשדה התעופה של בנגקוק, כל הנוסעים ירדו ממנו שמחים, אך עייפים מאוד. הם היו צריכים לעבור שוב בדיקות ביטחוניות ובדיקות דרכונים. אחרי שהות של כמה שעות הנוסעים לפוקט עלו על קו תעופה מקומי. הפעם הטיסה ארכה "רק" שעה ומשהו. מחלונות המטוס, שלפעמים הנמיך טוס קרוב לחוף הים של חצי האי המלאי הארוך, אפשר היה להבחין בנוף הפראי, הטרופי של תאילנד שכלל אינסוף של יערות גשם, אגמים, מפלים, שדות אורז, צמחייה עבותה, יישובים בנויים במבוק, כפרי דייגים, פרדסי פרי הדר ובנות. לפעמים מבנים ציבוריים שונים וגם פגודות עם צריחים מזהבים ורעפים צבעוניים, והרבה, הרבה מים בכל מקום. אך גם הטיסה הזאת נגמרה והמטוס נחת בשדה התעופה המקומי הקטן של העיר פוקט. משם הנוסעים הועברו באוטובוסים, כל אחד למלון שלו. אחרי טרטורים רבים, עייפים ותשושים מתלאות הדרך, שני הבחורים, לאחר שהגיעו למלון "סיאונרה" וקיבלו את מפתחות החדר שלהם מהקבלה מיד פנו לישון. כך עשו גם הבנות. לאחר כארבע שעות שינה עמוקה השניים קמו ונגשו לחדר האוכל לאכול צהריים.

בערב, ביום השני של שהותם במקום, לאחר שטיילו, הסתובבו והתרשמו דיים מהסביבה, מיכה אמר לחברו "אולי נרד לבר של המלון ונראה מה נשמע ובעיקר מה רואים שם. השעה הייתה 9 וחצי בערב, לפי הזמן המקומי, (רק 4 וחצי אחה"צ לפי שעון ישראל). הם טרם התרגלו להפרשי הזמן, אשר גרם להם לאי נוחות מסוימת. הבר היה מואר באור נוגה ממנורות צבעוניות שהשתלשלו מתקרת המקום. הקירות היו מקושטים

עם ציורים של אומנים מקומיים מההווי האוריינטלי התאילנדי. סקסופוניסט בלווי פסנתרן ניגנו נעימות ידועות מעולם הג'אז. היו שם כמה זוגות שלא הכירו אותם. לבושים חליפות ערב, ענבים בעניבות אדומות, שני הידידים התיישבו ליד אחד השולחנות והביטו סביבם. ליד דלפק הבר ישבה, על כסא מוגבה, אישה נאה וגבוהה, לבושה בשמלת ערב כחולה ונוצצת. את צווארה עיטרה שרשרת זהב, באוזניה היו תלויים עגילים כחולים וארוכים שהתאימו נפלא לצבע שמלתה. על ידה היא ענדה טבעת ספיר יפה ואת זרועה קישט צמיד כסף אומנותי. ממש הופעה של גבירה. אך הייתה זאת סך הכול איילה שרצתה למשוך את תשומת ליבם של המחזרים הפוטנציאליים שלה על ידי לבושה המהודר. היא שתתה מהמשקה שלה והיא הייתה לבדה. מיכה נתן דחיפה במרפקו לנועם ולחש באוזנו. "גש אליה ותתחיל לדבר אתה." "מה פתאום? אני לא מכיר אותה, איך אני אדבר אתה?" "בצורה הפחדנית איך שאתה נוהג, לעולם לא תכיר בחורות. אז גש אליה ותתחיל לדבר אתה, היא לא תנשך לך את האף." "נועם לקח נשימה עמוקה, התיישר במושב, הידק את עניבתו, אחר כך גבר עוז בליבו וניגש אל האישה היפה שישבה ליד הדלפק. הוא פנה אליה באנגלית. "האוכל להצטרף אליך לכוס משקה?" הוא שאל אותה בהיסוס "כן, למה לא?" איילה ענתה בחיוך רחב. "YOU'RE WELCOME." "נועם פנה למוזג "A GLASS OF MARTINI PLEASE" "להזמין גם בשבילך?" הוא שאל אותה "לא תודה אני כבר שותה." "את לבדך?" שאל אותה נועם "בינתיים כן, אך החברה שלי צריכה לבוא עוד מעט, ואתה?" "אני עם החבר שלי" "איפה הוא?" "הוא נמצא בסביבה, גם הוא צריך להגיע לכאן." "לאחר שמעט התגבר על הפחד שלו, נועם שאל אותה "מותר לי לדעת מאיפה את הגעת לכאן?" "אני מישראל, מעיר שקוראים לה ערד. שמעת על ישראל?" נועם כמעט נפל מהכסא מרוב הפתעה, אחר כך הוא החליט להמשיך את המשחק אתה "שמעתי פעם, ISRAEL, ISRAEL", הוא חזר "היא צריכה להיות איפשהו במזרח התיכון." "נכון, היא במזרח התיכון, ואם מותר לי לשאול מאיפה אתה?" "אני באתי מרחוק מאוד, מרחוק מאוד. את מכירה במקרה עיר שקוראים לה באר שבע?" "אתה גם ישראלי???" היא שאלה בהפתעה גמורה. אחר כך התחילה לצחוק צחוק פרוע ומתגלגל. "אוי, אוי, איך נתתי שככה שיעבדו עלי? היא הורידה את משקפי השמש מעיניה ושמה את ידה על מצחה והמשיכה לצחוק עוד זמן מה. אחר כך נתנה טפיחה על מצחה "איך לא תפסתי מיד שאתה ישראלי, טיפשה שכמוני?" "אכזבתי אותך?" שאל נועם נבוך "להפך, אני שמחה לפגוש כאן ישראלי נחמד כמוך, אלא שהאנגלית שלך PERFECT. כל כך טובה שפשוט התבלבלתי." היא הושיטה את ידה לנועם ואמרה בחיוך רחב "איילה שזיפי." הוא אחז בידה ואמר לה בביטחון "נועם שחל."

"אני מניחה שבאתם עם אותה הטיסה 752 של 'אל אל' שלשום?" "נכון, ענה נועם "מוזר איך לא נפגשנו עד כה." "נו, קשה לזהות אנשים בהמון של 450 איש, הגם שאף פעם לא נפגשנו לפני כן." "מותר לי לשאול אותך, איילה, למה את מרכיבה משקפי שמש גם בלילה? פוחדת לקבל מכת ירח...?" היא משכה בכתפה, אחר כך אמרה "מין הרגל משונה." "את יודעת, דווקא מתאים לך. תראי" היא הסתובבה כלפי נועם בפזזה מלאה וצחקה "אתה חושב שכן?" "בהחלט, אך תמנהי מה את עושה בשמש מלאה?" "יש לי עוד זוג יותר כהים." "אז מי היא החברה שלך איילה?" "אם אתה מבאר שבע, אולי אתה מכיר אותה. קוראים לה מרים אפשטיין. היא ספרית במקצוע." "באר שבע כבר עיר גדולה, ענה נועם "יש לי מכירים ששנים לא פגשתי בהם. יתכן שאני מכיר אותה, מתי היא תבוא?" איילה הסתכלה על שעונה "היא הייתה כבר צריכה להגיע, אולי היא עוד נחה. אתה יודע ההפרש של 5 השעות קצת מבלבל. דרוש זמן עד שנתרגל לזה." "עד שנספיק להתרגל כבר נצטרך לחזור." "כן, גם אתם באתם לשבועיים?" "גם כן, ענה נועם "זה זמן כל כך קצר כי עד שנגיד JACK ROBINSON השבועיים כבר יעברו. את יודעת שהזמן הוא יחסי. אם אדם טוב לו, אז הזמן עובר מהר, אם רע לו אז הזמן זוחל כמו שבלול."

נועם העיף מבט חטוף לעבר השולחן שמיכה ישב לידו וראה שחברו משפשף את ידיו מרוב נחת, בראותו שנועם הצליח להאריך בשיחה עם האישה. ממרחק של 15 מטרים לא היה יכול לשמוע את השיחה ביניהם, רק שהצחוק הפרוע שלה עורר את תשומת ליבו. באותו הזמן נכנסה לבר מרים, לבושה בשמלת ערב פרחונית. שערתיה הבלונדיניות הארוכות היו גולשות לה משני עברי הכתפיים שלה. היא הייתה נעולה בנעליים בעקבים גבוהים. כשראתה את איילה בחברת גבר זר, היא ניגשה אליהם בהיסוס. "בואי מרים, תכירי חבר נחמד מבאר שבע, הוא הגיע עם אותה הטיסה כמונו. קוראים לו נועם." מרים הושיטה את ידה לנועם. "נעים להכיר אותך מרים," אמר נועם "אני מבאר שבע, אך לא מכיר אותך." "עוד נכיר אחד את השני טוב," אמרה איילה "בכל אופן נועם הצליח יופי לעבוד עלי. דיברנו אנגלית ולא חשדתי בו כלל שהוא ישראלי." "הסוכן שלנו בבאר שבע המליץ לנו לשפר את האנגלית לפני שנטוס לתאילנד וטען שנצטרך אותה פה, ואני רואה שהוא צדק מאוד." "כולם צחקו. "אז איפה החבר שלך, עדיין לא הגיע?" שאלה איילה "למעשה כן, הנה הוא יושב שם ליד השולחן." "אז תקרא לו, למה אתה מחכה?" שאלה מרים, "תקרא לו." נועם קם וניגש לחברו והזמין אותו להצטרף לבנות ומיכה טפח לו על השכם ואמר לו בשקט "אתה הערב עשר, אם תמשיך ככה תחזור הביתה עם כלה." "יכול להיות שגם אתה," השיב נועם "תראה איזו חתיכות מצאנו." השניים ניגשו לבנות ונועם הציג את חברו להן. "תכירו את חברי, מיכה. שנינו עובדים בתעשייה

האווירית בבאר שבע. "איזה עולם מוזר, העיר מיכה" היינו צריכים לטוס 10,000 ק"מ כדי לפגוש שתי יפיפיות שגרות ממש לידינו בארץ. "אתה מכיר את השיר 'אנו ניפגש, גם אם יפרידו מרחקים?' שאלה איילה" הנה נפגשנו. נועם: "עכשיו עלינו לנצל כל רגע ולחפש, יחד עם הבנות החמודות האלו, כל אתר יפה, כל מחבוא רומנטי וכל פינת חמד נסתרת שאפשר לבלות שם ולעשות כייף. מה אתה אומר מיכה?" "אני אומר ש- 'S NOW OR NEVER IT', 'עכשיו, או לעולם לא'. אבל אולי נרקוד קודם. נועם קד קידה לפני איילה והזמין אותה לרקוד. כך עשה גם מיכה ושני הזוגות רקדו לקצב ה-SLOW של נגינת זוג הנגנים. "אז איפה אתם מתאכסנים?" שאלו הבנות לאחר שסיימו לרקוד וחזרו לשולחנו של מיכה. "בקומה החמישית בחדר 302 ואתן? "אנו בקומה השנייה. חדר 23. ענו הבנים. "מקום יפה ומיוחד במינו פה. מה אתן אומרות? שאל מיכה "יפיפה", ענתה מרים, ומספרים שיש פה בסביבה מקומות ומראות עוצרי נשימה. "זזה יהיה תפקידנו לגלות אותם יחד אתכן." אמר נועם. שני הזוגות עוד המשיכו לשוחח ביניהם על בית, ועל המאמצים שעשו כדי להגיע לכאן. אחר כך עוד רקדו כמה ריקודים יותר קצביים ובערך בחצות הבחורים ליוו את הבנות עד לחדרן ונפרדו בלחיצת ידיים חמה ואיחולו להן לילה טוב וחלומות פז. לאחר מכן גם הם פנו חדרם.

"נו, היית חולם שנפגוש כל כך מהר שתי חתיכות כאלו?" שאל מיכה את חברו כשהלכו לישון בחדרם. "באמת שלא, ענה נועם. "פחדן שכמוך, אמר מיכה "טוב שדחפתי אותך לגשת לאיילה, אחרת, מי יודע, אולי היינו מוצאים לעצמנו פה שתי תאילנדיות חמודות שהיו מלמדות אותנו לדבר בשפתן, אחר כך היינו לובשים גלימות כתומות ועוברים לדת הבודהיסטית." "הדמיון שלך עובד שעות נוספות," העיר נועם "אך אני באמת מודה לך שעודדת אותי לגשת אליה. אתה יודע אני טיפוס קצת ביישן ולא אוהב להידחק." "מרוב ביישנות יתייבש לך הקטן," אמר מיכה בלעג. "אתה לא צריך להיות חוצפן, אך דחילק, קצת אומץ לא יזיק לך. העולם עומד לצד אלה שמעיזים." שני הידידים עוד החליפו היבטים שונים על הנושא עד שנרדמו.

גם הבנות בקומה השנייה שמחו להזדמנות שקרתה להן להכיר שני בחורים יפי תואר, ועוד מבאר שבע. "הוא ממש חמוד הנועם הזה," איילה ביקשה את אישורה של חברתה "ואיזו אנגלית יפה הוא מדבר." "לכן הוא הצליח להפיל אותך בפח," קנטרה אותה מרים, "אם הוא היה אומר לך למשל, שהוא איזה דיפלומט מספרד, או נציג של הצלב האדום מג'נבה, היית מאמינה לו?" איילה משכה בכתפיה "אולי, אינני בטוחה, אך המרצע היה יוצא מהר מהשק, כי לא היה יכול הרבה זמן לסובב אותי בכחש, עד כדי כך אני לא מטומטמת." "ואיך מיכה?" שאלה מרים. "אחלה של גבר צעיר," ענתה איילה "נדמה לי שהוא בחור יותר ערני, ובעל בטחון עצמי מאשר נועם, אך לפי שעה אין לי די כלים כדי להוכיח את זה. מכל מקום שניהם חמודים ונראה לי שתהיה לנו חברה טובה להמשך הנופש כאן, ומי יודע יכול להיות שגם יהיה לזה המשך כשנחזור הביתה." "אינשאללה," ענתה מרים. אחרי כמה זמן של שקט פתאום מרים שאלה "איילה את מאמינה באלוהים?" "מה פתאום את שואלת את זה?" "אני תוהה מה גרם לך שנפגוש בשני הבחורים האלה? היה זה יד האלוהים, או סתם מקרה?, או מה?" "אם הייתי דתייה ויראת שמיים," השיבה איילה מהורהרת "אז קרוב לוודאי הייתי אומרת שיד האלוהים בדבר. אך כיוון שאינני כזאת, אני חושבת שהיה פה יד הגורל." "הרבה דברים בחיים אפשר לפרש ככה." השיבה מרים "זה תלוי באמונתו של האדם. לכי ותדעי מי הצודק. החשוב שהאדם יהיה שלם עם עצמו ועם מצפונו, נכון?" "נכון מאוד," ענתה איילה "אך אולי נמשיך את הויכוח התיאולוגי הזה מחר, כי אני עייפה מאוד." שתי הבנות אמרו לילה טוב זו לזו ורצון לישון השתלט עליהן, ומי יודע אולי חלמו על האבירים החדשים שלהן.

למחרת בבוקר כשאיילה ומרים באו לאכול את ארוחת הבוקר במסעדת המלון, הן מצאו את שני הבחורים כבר יושבים ליד אחד השולחנות וסועדים את ליבם. בראותם את הבנות מתקרבות הם אותתו להן לבוא אליהם. "בואו לכאן, שמרנו מקום עבורכן לידנו." תודה, אמרו הבנות והתיישבו. "נו, איך עבר עליכן הלילה?, ישנתן טוב?" שאל אותן נועם. "אני לא כל כך," אמרה מרים "חלמתי כל מיני חלומות משונים." "מה למשל," שאל מיכה תוך נגיסה בכריך שלו ממולא בדגי סלמון. "חלמתי שלא היה לי מספיק כסף לשלם בעד הטיסה, אז החלטתי לבוא לכאן ברגל." "ברגל...???" תמה מיכה, "נו זה היה לוקח לך קצת זמן. חודשיים, שלושה, ואף יותר. בכלל חלק מהדרך היית צריכה לעשות בסירה, או על גבי רפסודה בגלל שאין דרך יבשתית." "אין דבר, מיכה בכל אופן, היה מחכה לך כמה שזה ייקח, עד שהיית מגיעה." חמד נועם לצון "ובינתיים, בגלל שלא היה לאל ידו לשלם את המלון לזמן ארוך כל כך, הוא היה הולך להיות נזיר במנזר בודהיסטי." "תגידו הנזירים בכלל מקבלים משכורת?" שאל מיכה "כן, דולר אחד לחודש, שאר ההכנסה שלהם הולכת למטרות צדקה וקניית פסל זהב על קברו של בודהה."

"זה קורה אצלכם כל בוקר שאתם מבריקים כל כך, או שזה רק הפעם לכבודנו?" שאלה איילה "למיכה יש שק מלא של מעשיות", ענה נועם "צ'יזבטים ובדיחות שלפעמים דווקא די טובות." "אז מתי נשמע אותם?" שאלה מרים שהתחילה לכרסם במרץ מצלחת המעדנים שלפניה "בקרוב, בקרוב", ענה מיכה. "תשמעו", אמר נועם "קראנו על לוח המודעות שבכניסה שמדי ערב מתקיימות הצגות, מופעים שונים באולם התיאטרון של המלון, לפעמים גם בעברית. גם הערב יש משהו. צריך להתעניין בדבר. אבל עוד מעט, בשעה 10 יתקיים שיוט מודרך על ספינת מנוע גדולה לבאי המלון לאזור הלגונות שבסביבה. דמי ההשתתפות \$15 לאדם. זה יכול להיות נחמד. בין היתר מבקרים באיי פי-פי, ובאי שנקרא על שמו של גיימס בונד, משום ששם הסריטו את הסרט 'האיש בעל אקדח הזהב'. כדאי ללכת לזה? מה אתם אומרים?" "איזו שאלה? בודאי שכדאי", אמרה איילה "איפה נרשמים?" "אצל המדריך בכניסה." בתום הארוחה כולם נרשמו לסיור.

בשעה 10 ארבעתם עלו על ספינת המנוע, יחד עם עוד כ-100 מטיילים אחרים, שדיברו בליל של שפות. הספינה הייתה מצוידת במערכת שמע ובה תרגום לשפות רבות, ביניהן גם לעברית. עד מהרה הספינה הפעילה את מנועיה ויצאה לים, והנוסעים שמעו את תיאורי הנוף של המדריך בעזרת אוזניות. הנוף היה מדהים. מתוך מימי הים, שהחליף את גווניו מכחול אזורי עמוק לירוק טורקיז, הזדקרו צוקים גבוהים, קירותיהם היו תלולים ומשוננים, מכוסים בצמחיה טרופית עבותה ופראית. מראות מהממים, כאילו לקוחים מתמונות של ציירים סיניים. הם עברו ליד איים אקזוטיים עם מערות מיסטוריות בתוכם, איים של חופי זהב, עם חולות לבנים בהם מאות נופשים שהו, שיחקו בכדור, השתזפו בשמש, כשברקע התרוממו עצי קוקוס ודקלים שונים אחרים. ציפורים בעלי כנף ומקור מוזרים, תוכים בצבעים בכל צבעי הקשת התעופפו בין העצים. קופים קטנים ומוזרים קפצו ודילגו בין הסבך הענפים. ליד ספינתם מדי פעם עברו סירות עם מפרשים לבנים, קיאקים, ודוגיות סיניות עם מפרשים צבעוניים. כמה מהאיים נראו להם בתולים, כמעשה בראשית של הטבע, שרגל אדם טרם דרכה בהם והישגי הציוויליזציה לא הגיעו אליהם. מרים ומיכה ישבו בשורה הראשונה בספינה ואיילה ונועם בשורה אחריהם. פתאום נועם ראה שמיכה מניח את זרועו על כתפה של מרים ומחבק אותה. על כך נועם הסב את תשומת ליבה של איילה. "מישהו מונע ממך לעשות כמוהו?" היא שאלה. "בוודאי שלא", השיב נועם וחייב את איילה. "זה כל כך יפה ביום, אני מתאר איך זה נראה בלילה לאור הירח." "אני תקווה שעוד נטייל גם בלילה", השיבה איילה. "איך את סובלת את הלחות האיומה הזאת פה?" שאל אותה נועם "זה באמת קשה, יותר לח מאשר בתל אביב באמצע הקיץ, המקומיים בטח רגילים לזה." "עכשיו זה חורף", אמר נועם "אני מתאר מה יש פה בקיץ, זה בטח דומה לסאונה. מי שבאה כמוך מערד, עם האקלים היבש שלה בטח לא היית עומדת בזה." "אתה יותר מצודק", הסכימה איילה "אנחנו בערד אומנם גרים בעיר, אך מסביב שולט המדבר והכול יבש. לבוא למקום כזה טרופי עם הצמחייה השופעת והלחות הזאת, זה שני קיצוני." "אמרת לי, עד שנתרגל לזה נצטרך לחזור ליובש." "אתה רוצה לדעת, אני גם בתל אביב לא מרגישה כל כך טוב, וכשאני מוכרחה לבוא לשם כבר מתגעגעת לחזור הביתה." "מכל מקום, ציין נועם "יהיה לך קר כשתחזרי לערד." "זה בטוח", ענתה איילה.

לקראת השעה 3 אחה"צ הספינה חזרה לנמל שלה בפוקט והנוסעים ירדו ממנה. החבר'ה הלכו לנוח ובשעה חמש הלכו לחפש מסעדה בקרבת המלון שמגישים שם אוכל לטעמים ובמחיר סביר. בערב ביקרו בהצגה של קוסם מקומי שהפליא בלהטוטיו את הצופים. הוא הכניס אל פיו נחשים חיים, חרבות, חבלים. "אכל" מסמרים, בלע וירק החוצה להבות אש, התהלך על גחלים לוחשים, זרק עשרה כדורי טניס וכדרר אותם באוויר. "העלים" את ארנקיהם של כמה מהצופים וכמובן החזיר אותם אחר כך. קרע שטר של \$100 לגזרים והכניס את הגזרים לתוך מטפחת, קשר אותה, אחר כך פתח אותה והוציא ממנה את השטר בשלמותו. הוא בצע עוד שורה של מעשי קונדס, ובסוף, כמו כל קוסם הגון, גם הוציא ארנבות מכובעו. הקוסם זכה בתשואות רמות מקהל הצופים.

אחר כך הופיעה להקת רקדנים סיניים שביצעו להטוטים אקרובאטיים עוצרי נשימה. הם קפצו, דילגו על חבלים מתוחים, עשו סלטות והיפוכים ובאוויר ונראה שצפצפו בגדול על חוקי הכובד של כדור הארץ. נועם העיר באוזני איילה "האמיני שלפעמים אני מקנא באתלטים האלה שכל כך שולטים בגופם, יותר מאשר באנשים עשירים." "אתה צודק, אין כמו הבריאות והכושר הגופני." "אני הולך להתאמן כל יום במכון כושר, אך חסר לי עוד קצת עד שאגיע לרמתם של הסינים האלה." "כן, אה? רק עוד קצת..." ענתה איילה בנימה לעגנית.

בגמר ההצגה השעה הייתה כבר 11 בלילה, אך מכיוון שהשעון הביולוגי אצלם הראה רק 6 אחה"צ, הם לא הרגישו עייפות. "מה דעתכם לבוא ולטייל על שפת הים?" הציע מיכה "הצעה מתקבלת על הדעת", אמרה מרים "ומה אתכם? חיובי, חיובי", השיבו איילה ונועם. שני הזוגות יצאו שלובי זרועות לשפת הים. הלילה היה שקט ומואר באורו הקלוש של חצי הירח, ורק גלי הים שהתנפצו לחוף נשמעו לאוזנם. לאחר טיול מהנה

של כחצי שעה על שפת הים הם מצאו ספסלים ריקים "בוא, נשב פה קצת", הציעה איילה לנועם "התעייפתי." "כבקשתך" הוא ענה לה והם התיישבו על הספסל. גם מיכה ומרים מצאו להם ספסל אחר במרחק מסוים מהם.

"כל כך יפה, רוגע, ורומנטי פה, ממש גן עדן" העירה איילה "כאילו המציאו את המקום הזה במיוחד לאוהבים." "ולמאוהבים", תיקן אותה נועם. "ומה אנחנו?", התגרתה בו איילה "אנחנו רק מתחילים", הוא ענה לה "אז תתחילי בבקשה." הוא אימץ אותה קרוב אליו ונשק לה ארוכות על פיה. "התחלה טובה?" שאל נועם "אפשר לומר שמניחה את הדעת", היא ענתה בחיוך "אבל אתה צריך עוד להשתכלל." "זה מה שאני עושה כל החיים במפעל שלנו בעבודה: מפתח ומשכלל." "כן, אמרה איילה "אתה עוד לא סיפרת שום דבר על עבודתך, מלבד שאתה עובד בתעשייה האווירית בבאר שבע בתור מכונאי ראשי." "כן, אני עובד שם כבר 4 שנים, אולם זה לא מה שרציתי להיות בחיים." "אז מה רצית להיות?" "רציתי להיות מהנדס מכונות." "ומה מנע ממך להיות כזה?" שאלה איילה "דבר פשוט ופרוזאי, כסף. לא היה לאל ידי ולהורי לממן את הלימודים להיות מהנדס, שזה 4 שנים לימוד באוניברסיטה. "אולי אתה עוד יכול להשלים את החסר בלימודי חוץ?" "יתכן, אך גם לזה צריכים אמצעים." "הרבה?" "לא מעט, אולם בבוא הזמן אעשה את זה, ויהי מה. לא מזמן קניתי אוטו, התחלתי לחסוך לדירה, וגם הטיול הזה עולה לא מעט כסף. אך לאחר שהכרתי אותך, אני לא מתחרט אף לרגע שנרשמתי לטיול הזה." "באת ביוזמתך, או מה?", היא שאלה "מיכה שידל ודרבן אותי לבוא. הוא אמר שעלי להפסיק את השגרה הזאת של הליכה לעבודה, חזרה הביתה ושוב לעבודה. עלי לצאת לטיול, לראות עולם ולהכיר אנשים. ומה אתך? איך הגעת לטיול הזה?" "ממש כמוך, גם לי הייתה חסרה חברה. לא הזדמן לי להכיר את האנשים המתאימים. אתה יודע לכל אחד יש האידיאל שלו, או שלה. רציתי לפגוש בגבר עדין ומנומס ותרבותי כמוך, ולא מצאתי אותו בבית." "טוב לדעת שאני כזה", ענה נועם "ומקווה שלא אאכזב אותך." "לא נראה לי", ענתה איילה. "ועוד אמרתי למיכה שאני צריך להתאהב במבט ראשון." "והצלחת בכך?" שאלה איילה "חושבני שכן." אישר נועם ושאל "גם את לא סיפרת לי דבר על העבודה שלך." "שום דבר מיוחד", ענתה איילה "אני עובדת בחנות אופטיקה בערד. מוכרת משקפיים, עושה בדיקות ראייה לאנשים, אך הגברים מסתכלים עלי יותר מאשר על האותיות שבטבלה." "הם צודקים ולו ידעתי קודם לכן עליך, הייתי נוסע לערד והייתי מזמין אצלך משקפיים, אף על פי שלפי שעה אינני זקוק להם..."

הם עוד ישבו יד ביד בשקט אחר כך שוב התנשקו. "יש שיר שאומר שנשיקות מתוקות מדין, את מסכימה לזה?" "מסכימה ועוד איך." הם שוב ישבו בשקט, אחר כך נועם התחיל לזמזם "הביטי נא על הירח, אולי תהיי קצת מבסוטה, בינינו כל אחד יודע שבכיסו אין אף פרוטה", והיא המשיכה "היי הפרוטה והירח, נעלים צריך וגרביים צריך לה, לה, לה, אני לא זוכרת את ההמשך." "ויש עוד שיר על הירח", אמר נועם "היי ירח, היי ירח מה עשית?, בלבול בת וכן, היי ירח שדכן אשמאי, זקן." והיא המשיכה "לו אפשר היה לרשום את קורותיך, היה הנייר מסמיק, די לנו צרות בלעדך, יא ירח בבקשה תפסיק!" "שירים חמודים הלא כן?" שאל נועם "נכון, פשוטים וחמודים. היום כבר לא כותבים כאלה." "את רוצה לשמוע סיפור מעניין?" "למה לא?" "יש לנו שכנה ולה ילדה מתוקה בת 5. ערב אחד הילדה הצביעה על חצי הירח וצעקה 'הביטי אימה, הירח מקולקל...' איילה צחקה בלב שלם. אחר כך היא שאלה "אתה אוהב ילדים?" "מאוד, ואת?" "גם אני אוהבת, אבל מאבדת את הסבלנות ברגע שמתחילים להתחצף." "איזה ילדה את היית בבית, טובה?" "הוריי מספרים שכן, אך אני פשוט לא זוכרת את התקופה שהייתי קטנה. אתה יודע התקופה הזאת של הילדות מטשטשת בזיכרונם של רוב בני האדם." הם עוד המשיכו את השיחה הקלה הזאת לזמן מה, אחר כך הסתכלו על החברים שלהם שגם הם לא טמנו את ידיהם בצלחת והתגפפו והתנשקו נמרצות. "נו, אני רואה", העיר נועם "שהשדכן האשמאי הזקן עושה את מלאכתו כראוי..." "כן", צחקה איילה "הכול באשמתו."

"תגיד", שאלה איילה "מה יש לך פה בתיק הזה שאתה סוחר אתך?" נועם פתח את התיק והוציא ממנו מכשיר DISKMAN לנגינת תקליטורים. "איזה מוסיקה אתה שומע", שאלה איילה "כל מיני, אך בעיקר אני אוהב מוסיקה קלאסית ומוסיקה ברזילאית, בואי תשמעי", הוא נתן את האוזניות לאיילה והיא לבשה אותן על אוזניה. נועם לחץ על ה-PLAY. "אוי זה יפה, יפה", התלהבה איילה ונענעה בראשה לקצב הנעימה "גם אני אוהבת נעימות ברזילאניות, זה מכניס אותך לאווירה האקזוטית של עולם הקסום של הטורפים, של גיטרות מלטפות, בונגוז, וטופים בקצב משגע." "זה מה שהיה החלום שלי, לפני שבאתי הנה היה בדעתי לנסוע לריו לקרנבל, אך המחיר הרתיע אותי. אני עוד אגיע לשם" אחר כך הוא תיקן את עצמו "אולי שנינו נגיע לשם." "וכי למה לא? בסרט הידוע שראיתי פעם בשם 'דרום פציפיק' יש שיר שאומר 'שאם אין לך חלומות, אתה לא יכול לצפות שהחלום שלך יתגשם'. הלא כן?" "נכון מאוד", ענה נועם ושוב נשק לה. "טוב, LET'S CALL IT A DAY" אמר נועם "ונלך לישון" איילה: "מוטב שנחכה עוד מעט למיכה ומרים, עד שישיימו..." "את צודקת, לא מפסיקים את המלאכה באמצע, אז נמתין עוד כמה דקות. כעבור זמן מה השניים קראו לחבריהם לחזור הביתה.

לפני שהלכו לישון איילה שאלה את מרים "אז איך היה הערב האביר שלך אלוף הנשיקות?" "הצצתם, היי?" שאלה מרים "לא היינו צריכים במיוחד להתאמץ." ענתה איילה "נו גם אתם לא בדיוק שיחקתם קלפים, אז מה אתו?, אני מתכוונת לנועם." "טוב," ענתה איילה "הוא קצת איטי, קצת ביישן, הוא הולך בקצב שלו." "אז תנערי אותו, אולי תגרי אותו." "אל דאגה, אנחנו מסתדרים טוב. אני בפירוש לא אוהבת טיפוסים משוויצים, שדוחפים ידיים. הוא בחור רציני, תרבותי ומנומס. בדיוק האיש שחיפשתי כל הזמן." "טוב," אמרה מרים "אם כן אנחנו מתקדמים." "בהחלט," ענתה איילה. "ומה יש לנו בתוכנית מחר?" שאלה מרים "אינני יודעת, נדבר על כך עם הבחורים מחר. לילה טוב"

למחרת, בארוחת הבוקר הבחורים שאלו את הבנות אם יש בדעתן לצאת אתם לטיול באי האלמוגים. "איזו שאלה?," הן ענו ביחד "מתי יוצא הטיול?" "כרגיל בשעה 10." "טוב, אז עלינו להזדרז לגמור את הארוחה שנהיה שם בזמן," אמרה איילה "נצטרך להשכיר ציוד צלילה, אמרנו נועם "שנורקלים, מסכות מים, כפות צפרדע (סנפירים) לרגליים. בגדי ים אני מתאר שיש לכן." "כמובן," ענו הבנות. בשעה 10, לאחר השכירו את הציוד הצלילה מסוחר מקומי, כולם היו מוכנים וחיכו, יחד עם עוד מטיילים רבים, לספינה שתאסוף אותם. כעבור זמן הספינה הגיעה והם עלו על סיפונה ולאחר שיוט מענג של כשעה היא הטילה עוגן בנמל קטן שבאי. את פני הבאים קיבלה להקת רקדניות תאילנדיות חניניות שענדו זרי פרחים שזורים על צווארי האורחים. לאחר מכן המדריך המקומי הוביל את החבורה לאזור האלמוגים והזהיר את התיירים לא להתקרב יותר מדי אל האלמוגים, כי לאחדים מהם יש קצוות חדים וקוצים מסוכנים. ארבעת הצעירים שלנו לבשו את פרטי הצלילה ונכנסו למים הרדודים. לפניהם התגלה עולם קסום, שאף פעם לא ראו כמותו, לא באילת, לא בסיני, ולא בשום מקום אחר. אלמוגים וקוראלים באלפי צורות, שונות ומשונות, צדפים, שבלולים ופרחי ים אוכלי דגים, שנפתחו ונסגרו מדי פעם, נחו שם במים הצלולים. ביניהם שחו, שתי וערב, דגים ודגיגים בכל הצורות וצבעים שרק אפשר היה להעלות על הדמיון. עולם הדממה, קסום ונפלא. החברה היו צריכים מדי פעם לעלות על פני המים כדי לשאוף אוויר לראיותיהם, אחר כך שוב צללו מטה. זה היה כל כך יפה שלא רצו לעזוב מהמקום גם לאחר שעות רבות. אך לבסוף, לקראת השעה 3 אחה"צ הם נאלצו להיפרד מאי האלמוגים כדי לחזור לפוקט. בדרך סיפר להם נועם שהוא קרא סיפור על דולי הפנינים שיכולים לשהות בעומק הים רבע שעה, ואף יותר כדי לחפש אחר צדפים שמכילים בתוכם פנינים. הם אמונים במלאכה זאת מגיל הילדות ומפתחים ריאות חזקות. "מקצוע מסוכן לכל הדעות," אמר נועם "ויש אפילו שיר עליהם, שבתרגום חופשי נשמע ככה:

דולי הפנינים
הפנינה, הפנינה היקרה, מונחת בקרקעית הים
לשם צוללים צידי הפנינים,
ולא יודעים אם יצליחו לעלות שוב
כי הם מסכנים את חייהם אם הם לא יזהרו, אך
פרנסתם תלויה במציאת פנינים, ואם הם ימותו
שם במצולות הים, הם לא יישארו מאחריהם קבר
רק אבל כבד למשפחותיהם, כי הים לקח אותם.

"אוי, זה שיר יפה וסוחט דמעות," אמרה איילה "האמת, הרבה אנשים לא ידועים מה מקור הפנינים, האמיתיים אני מתכוונת." "לכן הפנינים האמיתיים כל כך יקרים," אמרה מרים "אך צריכים להיזהר מחיקויים כי הם נראים ממש אותו הדבר." "אז נועם, עליך לקחת את זה בחשבון כשתקנה שרשרת פנינים במתנה לאיילה..." העיר מיכה. "ואילו אתה," התריס נועם "צריך לקחת בחשבון בעת שתקנה צמיד יהלומים למרים שישנם גם חיקויים." הם כבר התקרבו בחזרה לנמל של פוקט "טוב," אמרה איילה "לאחר שקניתם לנו פנינים ויהלומים אמיתיים, בואו ונבלע גם קצת אוכל תאילנדי אמיתי..." "אין התנגדות," אמרו הבחורים, וכולם יצאו למסעדה החביבה עליהם לסעוד את ליבם. "תגידי איילה," שאל נועם "לא חסרים לך התבשילים של אימך "חסרים לי כן, אך גם ככה לא נמות פה ברעב." "אולי אף נשמיך," העיר מיכה. בערב הייתה להם הפתעה נעימה. קבוצת אומנים זמרים הגיעו לפוקט והיו אמורים להציג בתיאטרון של המלון תוכנית בינלאומית מגוונת. מובן מאיליו שהחבר'ה באו לצפות בהצגה. את התכנית הציגו קריינים בכמה שפות: אנגלית, צרפתית, גרמנית, שוודית, ולהפתעתם הגמורה גם בעברית. הקריין בעברית אמר "גברותי ורבותי, שמי אהוד שמירי. אני כל שנה בא לכאן, כי פשוט התאהבתי במקום, בנוף ובאנשי המקום התאילנדיים. אז שלא יהיה לי משעמם לקחתי על עצמי כמה תפקידים במלון הזה. בין היתר אני משמש גם קריין לאורחינו החביבים מישראל כדי להציג את התוכנית המוצגות בתיאטרון זה. הערב נצפה, בין השאר,

בהופעות שונות של רקדנים ורקדניות, נשמע את קולם הערב של זמרים וזמרות מהרפרטואר הבינלאומי שלהם. נראה הופעה מרשימה של קבוצת אומנים תאילנדיים שיציגו ממיטב הפולקלור שלהם, נהנה מהופעתם האקרובטית של אחיות ה-'בלוז', שכנראה אין להם עצמות בגוף, ולקינוח יופיע צמד, שמשום מה נקראים 'רומיו ויוליה' שיציגו קטעי חשפנות ארוטיים נועזים. חזקה עלי, שאחרי שתצפו מה שהם יעוללו על הבמה, אף אחד לא יזדקק לקחת כדורי 'ויאגרה'. אז מאחל לכם בלוי נעים ולהתראות בקרוב בארץ. החברה יצאו מההצגה שמחים ומגורים ואחר כך הלכו כולם לישון.

כשהבנות חזרו למגוריהן השעה הייתה שתיים עשרה וחצי בלילה. מרים אמרה, תוך טיפול בשערות שלה בפני המראה "אני הולכת לבקר את מיכה, ולא יודעת מתי אחזור." "כנראה שקטעי החשפנות השפיעו עליך," אמרה איילה. מרים משכה בכתפה "יתכן, מכל מקום אל תדאגי לי." "ומה עם נועם? היכן הוא יישן?" שאלה איילה "כבר נמצא איזה פתרון, אולי את תמצאי פתרון..." "טוב, טוב," השיבה איילה "תלכי ומאחלת לך בלוי נעים." "תודה," אמרה מרים. היא לקחה אתה כמה דברי מלבוש בתיק שלה ועזבה את החדר. איילה הלכה לישון וכבר כמעט נרדמה, כשעבור רבע שעה הייתה דפיקה בדלת. "מי זה?", היא שאלה "זה אני," נשמע קולו של נועם מבחוץ. היא קמה ופתחה לו את הדלת וראתה את נועם עומד בפתח עם תיק ביד. "מה קרה נועם?" היא שאלה "שום דבר מיוחד, מלבד שקיבלתי צוו פנוי משותפי לחדר. הוא נאלץ בדחיפות לקלוט פליטה מישראל" "במקרה, לא קוראים לפליטה הזאת מרים...?" "יתכן," הוא משך בכתפו "בהחלט יתכן, אך כעת גם אני נהפכתי לפליט." "אוי מסכן שלי," היא לטפה את פניו "חסר דאגה מלבך, אצלי תקבל מקלט מדיני ויחס חם, וכל הזכויות שלך יישמרו. רק תוריד את הפרצוף התשיעי באב מפינך." היא הכניסה אותו לחדר ועזרה לו להוריד את מעילו. "תרגיש את עצמך חופשי." נועם התיישב מולה בכורסת הקש הקלוייה "אני מקווה שלא מפריע לך?" "חס וחלילה, רק תגיד איפה אתה רוצה לישון, במיטתה של מרים?, או במקרה, לגמרי במקרה, יש גם מקום על ידי..."

נועם עשה תנועה של 'אן-דן-די-נו' בידו ואמר "תראי, הבחירה יצאה במקרה, לגמרי במקרה על ידך..." שניהם פרצו בצחוק ואיילה נתלה עליו ונתנה לו נשיקה מצלצלת על פניו "בוא פליט שלי המסכן, אנחנו נסתדר יופי במיטה שלי." היא שוב נשקה אותו וסחבה אותו למיטתה. את המשך המחזה אפשר לסמוך על דמיונם של הקוראים. כשהתעוררו מחובקים בבוקר שלמחרת, השעה הייתה כבר מאוחרת ואיחרו את ארוחת הבוקר. "אין דבר," אמרה איילה "יהיה לנו יותר תיאבון לצהריים," "חושבני," העיר נועם "שגם מיכה ומרים במקום ארוחת בוקר אכלו אחד את השני..." "נו, שיהיה להם בתיאבון, אנו נשאר במיטה עוד קצת ואתה תספר לי מה יהיו התוכניות שלך לכשתחזור הביתה." נועם גירד את פדחתו "זאת שאלה של מיליון דולר, חושבני שהדבר הראשון יהיה שאספר להורי ולחברה שמצאתי בחורה נפלאה מערד, שהייתי צריך לרדוף אחריה עד הקצה השני של העולם." "כן," אמרה איילה "ומה יהיה הדבר השני?" "הדבר השני יהיה שאגיד להם שבדעתי לבקש את ידה, ואם היא תסכים אקח אותה לאישה. ומה את תעשי שתגעי הביתה?" "האמת?", השיבה איילה "עד כה לא ידעתי, אך חושבת שאם תבקש את ידי, אגיד לך כן." "הוי, אהובתי היקרה," הוא חיבק ונשק אותה במרץ "הייתי צריך לטוס 10,000 ק"מ כדי למצוא אותך, ואני התלבטתי אם לנסוע, או לא." "אמרת רצית רומנטיקה, הנה קיבלת במנה גדושה ממנה," אמרה איילה "עכשיו עלי לחשוב על הנדוניה." "אם רק תביאי את עצמך, דייני." "אני כבר רוצה לחזור הביתה ורוצה לעמוד מתחת לחופה," אמרה איילה "כמה ימים נותרו לנו עוד פה?" "מה היום?" שאל נועם והסתכל בשעונו "היום זה יום חמישי ה-23 לדצמבר, רק לפני שבוע הגענו, אך זה נראה לי הרבה יותר. מכל מקום יש לנו עוד שבוע של ירח דבש." "נכון," אמרה איילה "אנו כבר כמו זוג נשואיים." "ומה יהיה עם מיכה ומרים?" שאל נועם "אינני יודעת בדיוק מה קורה ביניהם, אך נראה לי שגם הם מאושרים ביחד, אולי תהיה לנו חתונה משותפת." "אינשאללה," השיב נועם "טובים השניים מן האחד." הזוג היונים המאוהבים נשאו עוד זמן מה במיטה, התוו תוכניות לעתיד, ולקראת הצהריים קמו, התרחצו, התלבשו והלכו לפגוש את החברים שלהם.

הם פגשו בהם בכניסה למסעדת המלון "אני מתארת שגם אתם לא אכלתם ארוחת בוקר," אמרה מרים "אז באו נלך לאכול משהו כי אני פשוט מתה מרעב." "מה מיכה לא היה לך טעים?" היתמם נועם. "מרים מיד הבינה את הרמז והשיבה "היה טעים כמו לך איילה." "אז אולי לא נצטרך לאכול צהריים?" "אל פחד יש לה עוד מקום בקיבתה." התאים מיכה. שני הזוגות הלכו לאכול במסעדה החביבה עליהם. הם התיישבו והסתכלו האחד על השני במבטים חוקרניים, כאילו שאלו 'נו איך עבר עליכם הלילה?' אחר כך התעטפו במין שתיקה מוזרה, כי ידעו בליבם מה קורה בין מאוהבים שנפגשים במיטה...

יום אחד מיכה העלה את הרעיון לבקר בבנגקוק "זאת תהיה הזדמנות יוצאת מן הכלל בשבילנו. מי יודע מתי נחזור שוב לתאילנד? נשלם מחיר מופחת עבור הטיסה, הלוך ושוב לבנגקוק. כמובן נצטרך לשאת בכל יתר ההוצאות, אך כדאי לשקול את העניין." "רעיון מוצלח", אמרו כולם. לאחר דין ודברים קצר מרים הכריזה החלטית "הווה נעשה זאת. באמת מי יודע מתי נחזור שוב לכאן?" "טוב", סיכם מיכה "אם כן כולנו מסכימים. אתעניין אם עדיין נותרו מקומות לטיסה מחר לבנגקוק."

למחרת כל החברה' טסו לבנגקוק על המטוס שהביא תיירים חדשים למלון. כולם היו נרגשים לחוויות ולהרפתקאות הצפויות להם. כשהם נחתו בשדה התעופה הצפוף של בנגקוק מיד הרגישו את האוויר הדחוס, הלח ומחניק של הבירה התאילנדית. לפי תוכנית שהוכנה מראש, הם נסעו הישר למרכז העיר למקום ממנו יוצאים האוטובוסים של התיירים לסיור בעיר. כרגיל הם קיבלו הסברים מפורטים בשפה האנגלית על האתרים שונים, דרך מערכת השמע שהייתה מותקנת ברכב. בבנגקוק היה 'בית משוגעים' על גלגלים. האוטובוס פילח לאיטו את דרכו בתוך אין ספור של מכוניות, אופנועים, מוניות בעלי שלושה גלגלים שהחליפו את ריקשות (כלי רכב שהונעו בידי בני אדם). אוזניהם היו נחרשים מהרעש וההמולה של אלפי כלי הרכב שהיו צופרים ללא הפסקה. הבירה התאילנדית הייתה נקודת מפגש בין התרבות החדשה, של המערב, לבין התרבות עתיקת ימים של אלפי שנים: מסגדים, פגודות, בתי מקדש, וכו'. גורדי שחקים מודרניים, מרכזי קניות מעוצבות לפי מילה האחרונה בתכנון החדש, בשכונות קרובה לעולם הישן. אוכלוסיית בנגקוק, כך הם שמעו דרך האוזניות, היום עוברת את ה-9 מיליון תושבים. לפי כך, הם הרהרו, תל אביב היא עיר קטנה מאוד לעומת בנגקוק...

כשגמרו את הסיור בעיר הענקית, הם עשו מנוחה באחד מבתי האוכל הרבים של רובע הסיני של העיר. הם אכלו שם מאכלים מוזרים ומיוחדים במינם ובטעמם. "לא חשוב", העיר מיכה "קיבתי כבר נהפכה לבינלאומית. לכשנחזור הביתה אקנה לי בקבוק גדול של צילי פפר וקופסה גדולה של סחוג." "למרות הכל אני מחבבת את המטבח הסיני" הצהירה מרים "אצלנו בבאר שבע ישנם מקומות רבים שאפשר לאכול אוכל סיני." הם הביטו סביבם אל השולחנות הסמוכים וראו אנשים אוכלים סרטנים, צדפים, שרימס ומאכלי ים אחרים. "אתם יודעים כי מספרים, אמר מיכה "כי התאילנדים אוכלים שבלולים, נחשים, ואפילו חתולים וכלבים." "אתה מוכן לשתוק!" מחאה איילה נמרצות "אך תקלקל לי את מעט התיאבון שנאשר לי." "מה אתם אומרים להישאר כאן ללילה?" הציעה נועם "מתקיימות הופעות מרשימות בלילה: שייט על הנהר שכולל ארוחה, ביקור לילה בשווקים צפים שמוכרים שם דברי אוכל ופרחים." "אנו גם יכולים לבקר במועדון לילה, הוסיף מיכה בתמימות. "ואיפה נישן?" שאלה איילה "במלון כלשהו, ענה נועם "שמעתי כי המחירים מאוד זולים." "אתם תחזרו לארץ על הגרוש האחרון שלכם, התריעה מרים. "אנו חיים רק פעם אחד", אמר מיכה "מי יודע מת נחזור לכאן שוב?" בעת שהיין עדיין בבית, נועם תכנן לשדד בנק כדי לכסות את הוצאות הנסיעה שלו לברזיל, "מיכה סיפר לחברה' "אך אני שכנעתי אותו לוותר על כך, בנימוק שהוא לא ימצא את בחירת ליבו בתוך כותלי הכלא." "אפילו בחלום אני לא יכולה לתאר אותו לעשות דבר כזה", ציינה איילה.

לבסוף כל החבורה החליטו להישאר בבנגקוק בלילה. הם קנו כרטיסים לשייט על הנהר, שם חזו בגגותיהם המוזהבים, המוארים על ידי פרוג'קטורים חזקים על הפגודות, מסגדים ושל ארמונות המלך. כמו כן גם ביקרו בשוק הפרחים הצף שזו הייתה חוויה מיוחדת עבורם. מכיוון שזה היה כבר מאור מאוחר, נאלצו לוותר על הביקור במועדון הלילה. הם לנו במלון ברמה בינונית שישראלים רבים נוהגים לבקר בו. למחרת חזרו לפוקט.

*

הימים הבאים עברו על שני הזוגות בפעילויות ספורטיביות, כגון רכיבה על סוסים, על גמלים, על פילים, בשחייה בים, במשחקי מטקות על החוף, בטוילים קצרים בסביבה. הם גם ביקרו בשוק המקומי בפוקט. שם התפלאו מססוגניות השוק, משפע הסחורות, מדברי האומנות האוריינטליים, מפרטי הלבוש, שרבים מהם היו עשויים ממשי טהור. הסחורות היו מוצגים שם בשפע ובמחירים זולים. מיכה ונועם קנו לבנות שמלות משי יפות, מניפות עם ציורים אומנותיים וכמה דברי איפור ומשחות פנים מיוחדות שעליהן היה כתוב באנגלית "משחה זאת תעזור לך להיראות תמיד צעירה ויפה". הן נתנו לבנים להריח את המשחה ובאמת היה לה ריח נעים במיוחד. היו שם גם דברי מאכל שונים ומשונים, אך החברה' נמנעו מלגעת בהם.

בערבים ראו סרטים בקולנוע המקומית, הסתכלו בטלוויזיה. על המתרחש בישראל למדו רק משידורי ה-בי, בי, סי, כי לא נקלטה שם שום תחנה ישראלית. "טוב", אמר מיכה "לא יקרה שום אסון אם למשך כמה ימים נתנתק מכל הבלגן שקורה בארץ. BUSINESS AS USUAL: זה התפטר, ההוא התגרש, ההוא התפטר, המחבלים שוב הפגיזו את שדרות. נו, קצת מעילות, קצת תככים, שערוריות מין ומעשה נבלה, אונס, נתפסו פדופילים, וכו'. וכו'. בקיצור, כשנחזור נמשיך בדיוק איפה שעזבנו. בלילות שני הזוגות המשיכו בספורט האהבה..."

פרק רביעי

ביום ראשון בבוקר, ב-26 לדצמבר, איילה התעוררה לרעשים מוזרים שבאו מבחוץ ומיד אחריהם מים רבים חדרו לחדר מבעד החריץ שמתחת לדלת. היא הסתכלה על נועם שישן לידה שינה עמוקה, אחר כך קמה ופתחה את הדלת. מחזה תעתועים סוריאליסטי של גלי ים עכורים, רוגשים ושוצפים התגלה לפניה. גובה מפלס המים הגיעה כמעט עד המרפסת שלהם. פתאום היא שמעה צעקות "HELP!, HELP!" "הצילו! הצילו!" שבאו מילדה שנסחבה במים. הילדה הושיטה את ידה אל איילה והיא התכופפה כדי לתפוס את אותה, אך ברגע זה נחשול מים אדיר העיף אותה אל תוך המערבולת של המים הגועשים. נועם, שהתעורר רגע אחר כך, הסתכל סביבו ולא ידע האם זו מציאות, או שהוא חולם איזה חלום בלהות. הוא הסתכל באימה סביבו. החדר כבר היה מוצף בחצי מטר גובה של מים שחדרו פנימה מבעד הדלת הפתוחה. הוא חיפש את איילה, עבר מחדר לחדר וצעק את שמה, אך לא ראה אותה בשום מקום. הוא יצא למרפסת וראה את הים לפניו משתולל ומתיז גלי ענק. נועם החל לטפס על קירות המרפסת כדי להגיע לקומה גבוהה יותר. בקומה השלישית הוא פגש בני אדם שהביטו בזעזוע ובאימה על מה שהתרחש מתחתם. גלי הים סחבו אתם קורות עץ, קרשים, מכוניות, ענפי עצים, חלקי רהיטים, והרבה גופות של בני אדם ופגרי חיות שצפו במים.

פני המים הלכו וגאו בהתמדה וכולם היו צרכים לטפס ולעלות לקומות הגבוהות יותר. נועם הגיע לקומה החמישית וחיפש אחר החברים שלו. כשהוא נכנס לחדרם בפיג'אמה רטובה, מבוהל ומתנשם בכדורת. הם קיבלו אתו בחיבוקים ובנשיקות. הדבר הראשון ששאלו אותו היה "איפה איילה?" "אינני יודע, אינני יודע", הוא צעק "חיפשתי אחריה, אך לא מצאתיה בשום מקום, היא פשוט נעלמה, אולי נפלה לתוך הגלים." "אלוהים אדירים, זעקה מרים כאילו נטרפה דעתה. היא מרטה את שערותיה ומררה בבכי היסטרי "תלכו ותמצאו אותה! אה, המסכנה, איפה היא?, איפה היא?"

כולם יצאו אל החלון וראו באימה שפני המים כבר הגיעו עד לקומה השלישית. מסביב המה הים בגלים חדשים ואימתניים שפרצו אליהם בכוח אדיר מאזור החוף. אף אחד מהם לא ידע מה קרה, למה שערי הגיהנום נפתחו עליהם. למטה שרר תוהו ובוהו, הכול נסחב בגלי במים הזועמים. בבניין המלון כבר לא היה חשמל וגם הטלפון לא פעל. לפתע כל מבנה המלון היטלטל והזדעזע "אני חושב שעלינו לברוח מכאן כי הבניין עלול להתמוטט עלינו," אמר מיכה

באותו הזמן איילה נאבקה בכל כוחה בגלים האימתניים, שרצו לבלוע ולהוריד אותה לתוך המצולות. היא נאחזה נואשות בכל חפץ, בבולי עץ, בענפים שהגלים סחבו אליה, אך הזרם המים היה כל כך חזק שלא יכלה לייצב את עצמה וגלים סחבו אותה למרחק רב, אולי קילומטרים מהמלון. לבסוף היא נסחבה לאי קטן ועלתה עליה. היא הייתה פצועה וחבולה בכל חלקי גופה ובגדיה נקרעו ממנה. היא הביטה מסביב בתקווה למצוא נפש חיה, מישהו שיכלה להיעזר בו, אך חוץ מערימות של גרוטאות, קורות צפות וגופי אדם מתים ונפוחים, לא גילתה נפש חיה. בכוחותיה האחרונים היא טיפסה על עץ שהזדקק מתוך המים. גם משם לא ראתה איש שיבוא לעזרתה. היא בלתה על עץ את כל היום וגם את הלילה שם, רועדת מקור ובעינה אימה וייאוש. היא חשבה על החברים שלה ומה שעלה בגורלם.

במלון יותר ויותר אנשים טיפסו אל הקומות העליונות. אז הם שמעו, זו הפעם הראשונה, מפי עובד מקומי תאילנדי, את המילה 'צונאמי'. אחד האורחים של המלון, שהיה ברשותו מכשיר טלפון סלולארי, שלמרבה הפלא לא התרטב ועוד פעל. האיש סיפר להם כי שמע מתחנת הרדיו שבבנגקוק שאירעה רעידת אדמה גדולה בים האנדמי, כ-500 ק"מ מערבית מפוקט, ובעקבותיה הציפו את כל המרחב גלים ענקיים שהרסו כל

דבר בדרכם. אזורים שלמים שגובלים עם חופי הים נהרסו כליל עקב רעידת האדמה והצפות הגלים שהגיעו בעקבותיה. כולם פחדו שהמלון עלול להתמוטט עליהם וחשבו לנטוש אותו, אך כשראו את הגלים המשתוללים בחוף, נוכחו לדעת שאין להם לאן לברוח. אך שום דבר לא הפחיד כל כך את חבורת הצעירים, מיכה נועם, ומרים, מאשר היעלמותה של איילה. הם עלו לקומה העליונה וצפו מסביב לאופק, אך לא גילו סימן הקלוש ביותר על הימצאותה. המראה שעיניהם ראו היה איום: שום דבר לא נשאר על תילו. הגלים המשיכו להציף את האזור במים עכורים שסחבו אתם כל דבר בדרכם..

רק כעבור שלושה ימים שהגלים נרגעו כמעט, האנשים שתאספו על גג המלון שמעו מרחוק טרטור של מנועים. כעבור זמן מה הם ראו הליקופטרים גדולים של הצבא תאילנדי חגים מעליהם. אחד המסוקים התכונן לנחיתה על הגג של המלון. הוא אכן נחת שם והביא אתו מזון, שמיכות חמות, תרופות, ציוד רפואי, וגם צוות הצלה מקצועי. אנשי המלון קיבלו אותם בשמחה ובהקלה רבה. מסוק, אחרי מסוק נחת שם ולקח על סיפון ניצולים רבים, וטס אתם רחוק, אל עומק היבשת של תאילנד. מבעד חלונות המטוס הניצולים ראו את ההרס הרב שגלי הים הותירו אחריהם ונוכחו לדעת את אפסות האדם במלחמתו מול איתני הטבע. כעבור כשעתיים המסוקים נחתו בקרבת הבירה בנגקוק והניצולים רוכזו במחנות אוהלים, שם קיבלו עזרה ראשונה ואוכל חם.

איילה שהתה על צמרת העץ באי, שהיה מוקף נחשולים ים, שלושה ימים ושלוש לילות. הרעב הציק לה ובלילות היא רעדה מהקור. היא ציפתה בים ובשמיים ועיניה תרו אחרי סימן חיים כשלהוא. "למה?, למה לכל הרוחות הייתי צריכה לבוא למקום הארוך הזה?" היא מיררה בבכי. היא קיוותה שלפחות החברים שלה נותרו בחיים. 'את בחורה צעירה וחזקה. תחזיקי מעמד, את מוכרחה להינצל, העזרה תבוא, מוקדם ומאוחר ויהיה טוב,' היא עודדה את עצמה, וניסתה לשמור על שפיות דעתה.

במחנה הניצולים החבר'ה שהתאוששו מהלם הצונאמי. הם קיבלו בגדים, אכלו ושתו וגם הצליחו לישון מעט, ומיד אחר כך חשבו מה לעשות למען איילה. הם פנו לאנשי הצלב האדום במקום והציעו את עזרתם בחיפוש אחריה. הם אמרו שמוכנים לעלות על הליקופטר ולהצטרף לצוות החיפושים. הממונה מטעם הצלב האדום הבטיח להם להתקשר עם מפקד הצבא האחראי על להקת המסוקים. הם דיברו ישירות עם המפקד באנגלית והתחננו בפניו שיוכלו לבוא אתם ולחפש אחרי איילה. המפקד דחה את בקשתם באדיבות, אך בתוקף:

"SORRY, NO UNAUTHORIZED CIVIL PERSONAL CAN BOARD A MILLITARY VEHICLE,"
".BUT WE SHALL DO EVERTHING HUMANLY POSSIBLE TO FIND HER
(מצטער, אך שום אזרח לא יכול לעלות על כלי טייס צבאיים, אך נעשה את הכול למען למצוא אותה.)

הצעירים נתנו תאור מדויק על איילה ואמרו שהיא צריכה להיות לא רחוק מסביבת המלון. ואכן המסוקים פתחו בסריקה נרחבת באזור המלון אחרי ניצולים שאולי נשארו בחיים. לא עברו אלא שעתיים בלבד ואיילה הבחינה ברעש המסוק שחג מעליה. היא אותה בכל כוחה לעברו עד שהטייס המשנה הבחין בה. המטוס הנמיך טוס מעל האי הקטן והתקרב למטרים ספורים בלבד אל העץ שאיילה ישבה עליו. איש צוות ירד אליה על סולם חבלים. הוא קשר אותה אליו, אחר כך נתן סימן לאיש שבמסוק להרים אותם. הרוח נשבה חזק מהמדחפים של המסוק, אך לאחר כמה דקות היא כבר עלתה לסיפון, יחד עם איש ההצלה. "אוי, אני בחיים, אני בחיים," היא בכתה. אנשי הצוות הושיטו לה שמיכה חמה וגם השקו אותה בתה חם.

קשה לתאר את השמחה בה היא התקבלה בנשיקות ובחיבוקים על ידי החברים שלה. נועם ואיילה נפלו לזרועות האחת לשני "הוי, אהובתי, אהובתי, כמה קיוונו, כמה התפללנו לשלומך, כמה רצינו למצוא אותך. את מתנת חיי," הוא אמר ונישק וחיבק אותה ארוכות. "אנו נבקש מיד לשלוח מברק הביתה ולהודיע למשפחותינו שהכול בסדר. אנחנו בריאים ושלמים." איילה הייתה עייפה, כמעט על סף אפיסת כוחות, חבולה ורצועה מהמכות שקיבלה מכל מיני חפצים שהיא נתקלה בהם, תוך מאבק בגלים האלימים. במחנה בגדיה הוחלפו, פצעי נחבשו, אך היא הייתה חיוורת וחלשה מאוד. בקושי יכלה לדבר, רק עשתה סימנים בידיים שלה.

על לוח המודעות של מחנה הניצולים, שמספרם הלך ורב כל שעה, הופיעו השמות של דרי המחנה וגם אלה שהחיפושים אחריהם טרם הסתיימו. הממדים האמיתיים של האסון הצונאמי התחילו לאט, לאט להסתגל לאוזניהם, ולמעשה לעולם כולו. אולם לאיש לא היה מושג כמה אנשים מתו ונפצעו עד כה. הודעות על מספר הקורבנות עלו משעה לשעה. בהתחלה דיברו על אלפים, אחר כך על רבבות, אחר כך על עשרות ומאות אלפים. האסון היה מחריד ודמו אותו לשואה אנושית.

כעבור מספר ימים הגיעה משלחת מישראל שכללה צוותים רפואיים, ציוד רפואי משוכלל, מזון, אוהלים, בגדים ובעיקר הרבה עידוד לדרי המחנה. הם עשו רשימה על הניצולים ודאגו לכל אחד באופן אישי. החברה כבר איחרו את מועד טיסתם חזרה לארץ, אך חברת 'אל-על' דאגה להטיס את כל הניצולים ללא תנאים הביתה. את ממדי האסון האמיתיים, החברה ראו בשידורי הטלוויזיה רק שהגיעו הביתה. רק אז התחוור להם כמה הם היו בני מזל שנותרו בחיים.

ארבעת הצעירים וניצולים רבים שהגיעו אתם, התקבלו בשדה התעופה בארץ בברכות, בחיבוקים ונשיקות על ידי משפחותיהם. הם שמעו וראו את החדשות הנוראות ואת תיאורי הזוועה באמצעי המדיה השונים, והיו אחוזי טירוף בדאגה על גורל ילדיהם, עד שהתקבלה הבשורה המשמחת שכולם בריאים ושלמים ועוד מעט ישוּבו הביתה. איילה החלימה לאחר שלושה שבועות. היא סיפרה להוריה ולחבריה שהתאספו בביתה את הסיפור הבא: "כשסוכן הנסיעות שלי בערד סיפר לי שאוכל גם לרכב על גב דרקון בתאילנד, התייחסתי לזה בבדיחות הדעת. חשבתי שזה מין משחק מבדר. אולם אני רכבתי על גב דרקון הרבה יותר אימתני ומסוכן, על דרקון הים. הוא רצה לתפוס אותי בגרון, לחנוק אותי, ולהטביע אותי לתוך המצולות. אך אני נלחמתי בו בכל כוחותיי וניצחתי אותו. את מה שעבר עלי לא אשכח לעולם. בהיותי שם על האי הבודד לא ידעתי מה קורה, למה כל הפורענות הזאת נפלה עלינו כמו רעם משמיים בהירים? חשבתי שסוף העולם הגיע. עכשיו אני אתכם ואני תקווה שאעבור את הטראומה הזאת בקרוב. הפרס שלי יהיה שאתחתן עם בחירת לבי נועם, בחור נפלא, מסור וידידותי שהתאהבתי בו במבט ראשון." נועם כמעט פרץ בבכי כששמע את דברי איילה. "כן, אהובתי, אנו נתחתן ונעשה את החתונה הכי יפה בעיר." הוא אימץ אותה אל לבו ונשק לה ארוכות.

כל מטלטוליהם של הצעירים, מלבד אלה של מיכה, אבדו בצונאמי, כולל הדרכונים, התעודות, והכספים. "אתם יודעים על מה שאני מצטערת ביותר?", נאנחה איילה "על המניפה ועל שמלת המשי היפה שנועם קנה לי שם ביריד בפוקט." "את אומרת שלעזאזל החיים, העיקר המניפה והשמלה?" התבדח מיכה "לפעמים דברים קטנים לכאורה הם אלה שעושים את טעם החיים", התפלספה איילה. "טוב", המשיך מיכה "נועם יקנה לך מניפה חדשה וגם שמלה יותר יפה כשתיסעו לירח הדבש בברזיל. מתי אתם נוסעים נועם?" חמד מיכה לצון "הלואי שזה יהיה כבר מחר בבוקר, זה עוד ייקח זמן עד שנתאושש מזוועות הצונאמי, אך אני בשום אופן לא מוכן לוותר על ברזיל." "ועל הברזילאיות..." הוסיף מיכה. "תעזוב, הן בטלות בשישים לעומת איילה", אמר, ונתן לכלתו לעתיד נשיקה מצלצלת. "רק שאל תיקח אותי שוב בקרבת הים, עכשיו אני פוחדת." מחאה איילה. "אז אולי תיקח אותה למפלי ה-'איגואסו', אמר מיכה "שם נופלים בשנייה אחת יותר מים מאשר כל השנה בירדן." "יהיו לי שם מספיק מים כדי להתרחץ..." שאלה איילה "בקושי", ענה מיכה.

"חברה, חברה", נאנחה איילה "כמה טוב לצחוק על הדברים אלה עכשיו. שם בתאילנד, באי הקטן הבודד, כשהייתי תלויה בין העץ והשמיים לא היה לי חשק לצחוק. אז חשבתי שהחיים שלי הולכים להיגמר. לפני כן היה לנו ויכוח תיאולוגי ביני לבין מרים על יד הגורל ויד האלוהים. איזה אלוהים נתן לכל כך הרבה אנשים למות, ככה סתם? מה הם פשעו, ומה הם חטאו. אני לא יודעת האם יש בכלל הבדל בין מה שאנו מכנים יד הגורל, או רצון האלוהים? אני מבולבלת. איבדתי את האמונה בכל דבר." כולם נגשו אליה וחיבקו אותה. "אין לך סיבה להתייאש, אנחנו אתך, אנו אוהבים אותך ותראי שיהיה טוב."

אכן, כעבור חודש איילה ונועם התחתנו ברוב פאר. גם מיכה ומרים התחתנו באותו האירוע. השמחה הייתה כפולה ומוכפלת. מלבד הקרובים של המשפחות השתתפו בחתונה כל החברים של הזוגות וחברי ההנהלה של התעשייה האווירית. "ברוך השם", אמרו כולם, כי ככה זה הסתיים, כי זאת הייתה יכולה להיגמר בטרagedיה נוראה.

הסוף